

Література:

1. Голяченко О. Соціальна медицина та організація охорони здоров'я / О. Голяченко. – К.: Вігай, 2003 – 198 с.
2. Кодекс законів про працю України: Офіційний текст. – К.: Атіка, 2009. – 104 с.
3. Трудове право України у запитаннях та відповідях: Навчально-методичний посібник / За ред. В.В. Жернакова. – Х.: «Одіссей», 2010. – 280 с.

Міщенко Н.О.

(наук. кер. – доц. Пивоварська К.Б.)

*маїстрантка природничого факультету
Полтавського національного педагогічного
університету імені В. Г. Короленка*

**ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ЗАГАЛЬНО-
ОСВІТНЬОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ З ФОРМУ-
ВАННЯ ЗДОРОВОГО СПОСОБУ ЖИТТЯ УЧНІВ**

Здоров'я дітей – найцінніше надбання цивілізованого суспільства. Найбільше свого часу учні проводять у межах школи, тому й найбільша частина роботи з формування навичок здорового способу життя має бути проведена у школі. Школа зобов'язується проводити велику кількість заходів із питань збереження здоров'я, адже формування здорового способу життя є важливою умовою для розвитку всебічно обізнаної та творчої особистості.

Конституція України дає визначення здоров'я людини як найвищої соціальної цінності [3, с.3], а згідно із статтею 49 – кожна людина має право на охорону здоров'я [3, с.13]. Другим, за юридичною вагою, після Конституції, правовим актом щодо здоров'я населення, є, так звана, Медична Конституція України — Закон України «Основи законодавства України про охорону здоров'я», де сформульована концептуальна стратегія формування здорового способу життя [1, с.2].

У процесі фізичного виховання особистості школа вирішує завдання зміцнення здоров'я, загартування організму, поліпшення фізичного розвитку, підвищення захисних функцій організму, виховання моральних та вольових якостей, виховання інтересу до регулярних занять різними видами спорту, пояснення необхідності ведення та значення здорового способу життя, принципів гігієни, правильного режиму праці та відпочинку, здорового харчування.

Закон України «Про фізичну культуру і спорт» визначає фізичне виховання як головний напрям впровадження фізичної культури і становить органічну частину загального виховання, покликану забезпечувати розвиток фізичних, морально-вольових, розумових здібностей та професійно-прикладних навичок людини [2, с.41].

Національна доктрина розвитку освіти в Україні серед пріоритетних напрямків державної політики щодо розвитку освіти визначає пропаганду здорового способу життя. Розділ шостий цієї доктрини визначає освіту і фізичне виховання основою для забезпечення здоров'я громадян що здійснюється через розвиток валеологічної освіти, повноцінного медичного обслуговування, оптимізації режиму навчально-виховного процесу, створення екологічно сприятливого життєвого простору [5, с.1]. Тому школа несе правову й моральну відповідальність за здоров'я школярів, за створення тієї необхідної атмосфери, завдяки якій дитина б прагнула до ведення здорового способу життя.

У програмі МОН «Основні орієнтири виховання учнів 1-11 класів загальноосвітніх навчальних закладів» окремо виділені та визначені поняття «Ціннісне ставлення до свого фізичного «Я»», «Ціннісне ставлення до свого психічного «Я»», «Ціннісне ставлення до свого соціального «Я»», які є складовими поняття здоров'я [4, с.15].

Розглянувши усі вищезазначені нормативно-правові документи можна дійти висновку, що більшість із них у своїй основі полягає у профілактиці різноманітних захворювань. Але формування здорового способу життя і профілактика захворювань різні за своїми концептуальними засадами, тому вони потребують окремого законодавчого забезпечення.

Загалом існує велика кількість нормативних положень щодо здорового способу життя, але більша частина з них має декларативний характер, або змушує працівників місцевих та регіональних рівнів створювати різноманітні звіти, забираючи час у них для безпосередньої роботи з формування здорового способу життя.

Законодавство України, в цілому відповідає основним міжнародним стандартам політики сприяння здоров'ю, але окремого державного документу щодо формування здорового способу життя досі прийнято не було. Все це створює необхідність удосконалення чинного законодавства України у сфері формування здорового способу життя з метою запровадження сприятливої державної політики, що свідчитиме про рівень готовності держави вирішувати наявні проблеми.

Література:

1. Основи законодавства України про охорону здоров'я: Закон України від 01.01.2015 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/993_011

2. Про фізичну культуру і спорт: Закон України від 24.12.1993 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/993_011

3. Конституція України Прийнята на п'ятій сесії ВРУ 28 червня 1996р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/993_011

4. Основні орієнтири виховання учнів 1-11 класів загальноосвітніх навчальних закладів»: Програма Міністерства освіти і науки України №1243 від 30.10.2011р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http:// mon.gov.ua/ua/activity/63/64/](http://mon.gov.ua/ua/activity/63/64/) – С.15.

5. Про Національну доктрину розвитку освіти: Указ Президента України від 17.04.2002 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.president.gov.ua/tu/>

Решетник Л.

(наук. кер. – доц. Пивоварська К. Б.)

*студентка IV курсу факультету філології та журналістики
Полтавського національного педагогічного
університету імені В.Г. Короленка*

«МОВА ВОРОЖНЕЧІ» В ЗАСОБАХ МАСОВОЇ КОМУНІКАЦІЇ ЯК ПОРУШЕННЯ ПРАВА НА ПОВАГУ ДО ЧЕШТЬ ТА ГІДНІСТЬ ОСОБИ.

Останнім часом у текстах українських медіа можна зустріти своєрідну лексику, що спрямована на проявлення агресії, направленої на людину або групу осіб за ознакою раси, релігії або сексуальної орієнтації. Це так звана «мова ворожнечі» або «мова ненависті». Цей термін є порівняно новим в українській журналістиці, але проблеми, які знаходяться під цим поняттям, існують вже довгий час.

У широкому розумінні, мова ворожнечі це будь-яке самовираження з елементами заперечення принципу рівності всіх людей у правах. Вона описує, ієрархічно зіставляє різноманітні групи людей та оцінює особисті якості конкретних осіб на підставі їх належності до тієї або іншої групи [1]. Поняття «мова ворожнечі», що є калькою з англійською «hatespeech», запозичене лінгвістами із соціології. У 1960-х рр. зарубіжні соціологи дійшли висновку, що для підтримки стабільного балансу в суспільстві потрібен постійний моніторинг мови політики і суспільно відкритих каналів комунікації з метою виявлення агресії. Комунікативні дослідження цього явища активно розпочалися в Європі та США з кінця 90-х рр. минулого століття, коли предметом уваги багатьох науковців була проблема дискурсу нерівності [5, с.63].

Чіткого визначення «мови ненависті» немає, хоча цей термін зустрічається у міжнародних документах. Приміром, у Рекомендації Комітету міністрів Ради Європи 97(20) це визначення трактується як всі види вислов-